

Embede — som jeg før nævned, 5—800 Kr. i Procenter, 200 Kr. i Brændselsdeputat og ca. 200 Kr. som Rente af Jorden, foruden det mindre Areal og fri Bolig med de derpaa hvilende Byrder. Det kan altsaa sættes til en Begyndelsesløn i Penge af mellem 2,500 og 2,800 Kr. som, naar han er bleven en gammel Mand og er nær ved at tage sin Afsked, med den Stigning, som gives Skovridere af 1ste Klasse, 200 Kr. hvert 5te Aar, allerhøjest kan stige til 3,800 Kr. i Penge. Men Begyndelseslønnen vil altsaa være 2,500 à 2,800 Kr. for en Skovrider af 1ste Klasse, som maa antages at være en Mand paa henvend 50 Aar, foruden Bopæl og den mindre Jordlod. — Det er ikke min Hensigt at lægge nogen som helst Hindring i Vejen for dette Lovforslag, og jeg hylder ogsaa dette Princip, at man ikke skal paatvinge en Minister Penge, som han ikke har bedt om, men jeg har dog ikke kunnet undlade at fremsætte disse Bemærkninger, fordi det for mig staar som ønskeligt, at Staten sikrer sig de bedste Kræfter paa dette Omraade. Men med Lønninger som disse, tror jeg ikke, man vedblivende kan vente at faa de bedste Kræfter. Jeg tror, at for private Skovridere paa Arealer, som dreje sig om mellem 3,000 og 10,000 Tønder Land, som Statskovriderne have, vil Lønningen være anderledes, og navnlig vil der være en ganske anderledes human Optræden lige over for Skovridere med Hensyn til deres Bygninger og Vedligeholdelsen af disse. Jeg tror ikke, at nogen privat Ejer vil stille sig saaledes, som Staten navnlig tidligere har gjort lige over for Vedligeholdelsen af Bygningerne. Jeg skal i saa Henseende fremdrage et enkelt Punkt i Bekendtgørelsen af 27de Marts 1851 — det er § 6 —, hvor Forholdet er ordnet saaledes: „Den fratrædende Officiant eller hans Bo har at sørge for Boligens Vedligeholdelse, indtil Eftermanden tiltræder Embedet, eller senest indtil 3 Maaneder efter Dødsfaldet; Boligen skal da overleveres Ejermanen ved lovligt Syn, og Formandens Bo tilsvare Mangleernes takserede Beløb, hvormed Eftermanden skal lade sig nøje — begge Parterets Ret til at forlange Overskøn naturligvis forbeholdt — og derefter selv istandsætte Mangleerne, alt uden at Statskassen skal kunne indblandes deri“. Det vil altsaa sige, at en Mand, som overtager en slet vedligeholdt Embedsbolig, skal holde sig til en maaske falleret Formands Bo, og naar han ikke der faar noget, har han selv at sætte den i Stand. Jeg tror ikke, at nogen privat Skovejer vil

opstille det Princip over for sine Funktionærer.

Jeg skal ikke her komme ind paa Lønningsforholdene under Statskovene i det hele taget, men jeg skal kun bemærke, at jeg ved, at mange af Statskovenes Embedsmænd og Funktionærer sidde meget haardt i det; Jorderne ere tidt til stor Byrde for dem i Stedet for at være til virkelig Indtægt. Nu udtalte den højtærede Minister i Dag, at den Skovrider, om hvis Embede vi forhandle her, selv har udtalt, at han havde direkte Tab af sin Jord, og jeg tror, at den højtærede Minister tilføjede, at han vilde gerne tro det. Det er ikke et enkeltstaaende Tilfælde; der er mange Tilfælde, hvor Jorderne ere saa uheldig beliggende og af en saa slet Beskaffenhed, at vedkommende Skovridere, som have deres Gerning at passe og derfor ikke have Tid til at afse tilstrækkeligt Arbejde for deres Avlsbedrift, virkelig have direkte Tab af deres Jord i Stedet for Indtægt deraf. Det er selvfølgelig et højest uheldigt Forhold, og det er saa meget uheldigere, som det ofte er meget vanskeligt at finde en Løsning derpaa, fordi mange af Embedsjorderne ligge saaledes, at de ikke egne sig til Salg og heller ikke til Bortforpagtning, idet de ligge midt inde i Skovarealer, hvor der maatte bekostes ny Bygninger i Tilfælde af Bortforpagtning. Jeg vil ikke tale om, at man i tidligere Tider stillede saadanne Betingelser over for Bortforpagtning, at den i Virkeligheden blev umulig. Det er man nu kommen bort fra, og jeg er overbevist om, at den højtærede nuværende Landbrugsminister ud fra sin humane Tankegang vil støtte Bortforpagtning og Salg, hvor de kunne finde Sted til Fordel for Embederne. Men hvad jeg har imod dette Lovforslag er, at man her synes at ville slaa fast, at et Salg ikke maa medføre noget Tab for Statskassen, altsaa at vedkommende Embedsmand skal have netop Renten af Salgssummen for den bortsolgte Jord, som i dette Tilfælde er takseret til ca. 5,600 Kr., altsaa ca. 200 Kr., medens man ikke samtidig paa andre Steder, hvor Jordens Salg indbringer et større Beløb, vil lade hele Renten af dette tilflyde vedkommende Embede. Der kan dog tænkes forskellige Tilfælde, hvor Jorderne ere saa heldig beliggende — desværre gælder det ikke mange Steder — at der vil opnaas en god Salgspris. Jeg ved et Embede ovre i Slotskøven paa Bornholm, hvor der en Gang har været Ønske om at bortsælge Jorden, og da der nu gaar en Jernbane i Nærheden, var det dog muligt, at det kunde